

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์

อารมณ์ขันของพยาบาลวิชาชีพที่ให้การดูแลผู้ป่วยจิตเวช

ชื่อผู้เขียน

นางวัลลภา สว่างแจ้ง

พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาสุขภาพจิตและการพยาบาลจิตเวช

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ดาราวรรณ ต๊ะปิ่นตา	ประธานกรรมการ
รองศาสตราจารย์ นันทา เล็กสวัสดิ์	กรรมการ
รองศาสตราจารย์ ดร. สุกัญญา ปริสัณญกุล	กรรมการ
รองศาสตราจารย์ ฉวีวรรณ ธงชัย	กรรมการ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอารมณ์ขัน และวิธีการที่ช่วยให้เกิดอารมณ์ขันของพยาบาลวิชาชีพที่ให้การดูแลผู้ป่วยจิตเวช โรงพยาบาลจิตเวช สังกัดกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข กลุ่มตัวอย่างคือ พยาบาลวิชาชีพที่ให้การดูแลผู้ป่วยจิตเวช ของโรงพยาบาลจิตเวช สังกัดกรมสุขภาพจิต 10 แห่ง ที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย จำนวน 233 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม 3 ส่วน คือ ข้อมูลส่วนบุคคล แบบวัดอารมณ์ขันหลายมิติ สร้างโดยธอร์สัน และพาวเวล (Thorson & Powell, 1993) แปลโดยผู้วิจัย และนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาและการแปลตรวจสอบความถูกต้องของภาษา และแบบสอบถามวิธีการที่ช่วยให้เกิดอารมณ์ขันของพยาบาลวิชาชีพที่ให้การดูแลผู้ป่วยจิตเวช สร้างขึ้นโดยผู้วิจัย และนำไปหาความเที่ยงตรงด้านเนื้อหาโดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ ได้ค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือทั้งหมด เท่ากับ .87 และนำแบบวัดอารมณ์ขันหลายมิติ และแบบสอบถามวิธีการที่ช่วยให้เกิดอารมณ์ขันของพยาบาลวิชาชีพที่ให้การดูแลผู้ป่วยจิตเวช ไปทดสอบความเชื่อมั่นได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .81 และ .79 ตามลำดับ วิเคราะห์ข้อมูลโดย

ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS/FW ทาจำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าความเบ้ของโค้ง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า

กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยของคะแนนอารมณ์รับโดยรวมเท่ากับ 64.20 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 10.54 ค่าความเบ้โค้งเท่ากับ -0.22 และภาพประมาณค่าเฉลี่ยของกลุ่มประชากรอยู่ระหว่าง 64.84 - 65.56 กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนอารมณ์รับสูงกว่าค่าเฉลี่ย คิดเป็นร้อยละ 53.36 ของกลุ่มตัวอย่าง และกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนอารมณ์รับต่ำกว่าค่าเฉลี่ย คิดเป็นร้อยละ 46.64 ของกลุ่มตัวอย่าง สำหรับค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าความเบ้โค้งของอารมณ์รับในแต่ละองค์ประกอบ ได้แก่ ความรู้รอบต่ออารมณ์รับ การใช้อารมณ์รับในการเผชิญความเครียดทัศนคติต่ออารมณ์รับและบุคคลที่มีอารมณ์รับ และความคิดสร้างสรรค์ทางอารมณ์รับ เท่ากับ 6.28, 1.24, -0.91; 6.28, 1.24, -0.91; 12.17, 2.43, -0.70; และ 25.55, 6.86, -0.36 ตามลำดับ วิธีการที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการช่วยให้เกิดอารมณ์รับมากที่สุดคือ การดูรายการโทรทัศน์ที่สนุกสนาน ผ่อนคลาย เช่นรายการเล่นเกมส์ รายการสาระและบันเทิงต่าง ๆ เป็นต้น โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนการใช้เท่ากับ 1.78 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.42 วิธีการที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการช่วยให้เกิดอารมณ์รับน้อยที่สุด คือ การเขียนบันทึกเรื่องราวตกลงบนวันที่เกิดขึ้นกับตนเอง แล้วนำกลับมาอ่านเมื่อต้องการ มีค่าเฉลี่ยของคะแนนการใช้เท่ากับ 0.41 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.61

Thesis Title	Sense of Humor among Professional Nurses Providing Care for Psychiatric Patients	
Author	Mrs. Wallapa Sawangjang	
M.N.S.	Mental Health and Psychiatric Nursing	
Examining Committee :		
	Assistant Professor Dr. Darawan Thapinta	Chairman
	Associate Professor Nunta Leksawasdi	Member
	Associate Professor Dr. Sukanya Parisunyakul	Member
	Associate Professor Chaweewan Thongchai	Member

Abstract

The purpose of this descriptive study was to examine the sense of humor and humor techniques among professional nurses providing care for psychiatric patients in psychiatric hospitals, department of mental health, public health ministry. The subjects were 233 professional nurses providing care for psychiatric patients in 10 psychiatric hospitals . Subjects were selected by simple random sampling . The research instrument was a questionnaire composed of three parts: demographic data, Multidimension Sense of Humor and Humor (Thorson & Powell, 1993), and Techniques used by professional nurses providing care for psychiatric patients. The content validity was assessed by experts, and the overall

content validity index was .87. The reliability of the questionnaire was obtained by Cronbach's coefficient alpha, they were .81 and .79, respectively. Data were analyzed by the SPSS/FW program using frequency, percentage, mean, standard deviation and skewness. The results of the study revealed that:

The mean score of sense of humor of the subject was 64.20, standard deviation was 10.54, skewness was -0.22, and the mean estimate of the population was 64.84 - 65.56. The subjects showed a score higher than the mean score were 53.36 percent and those that showed a score lower than the mean score were 46.64 percent. The mean, standard deviation and skewness of each component of sense of humor were appreciation toward humor, uses of humor for coping, attitude toward humor and humorous persons, and creativity and performance were 6.28, 1.24, -0.91; 6.28, 1.24, -0.91; 12.17, 2.43, -0.70; and 25.55, 6.86, -0.36 respectively. The highest use of humor techniques of subjects was watching amusing programs on television such as games and variety shows, mean score was 1.78. The standard deviation was 0.42. The lowest use of humor techniques was recording funny stories which happen to oneself and back to read, mean score was 0.41. The standard deviation was 0.61.